

jeg har heller ikke hørt til dem, som have higit efter at faae en constitutionel Forsatning, jeg har meget mere sluttet mig til den Anskuelse, som en æret Landssthingsmand fra Sorvegnen (Kierkegaard) vedskender sig. Jeg kommer saaledes ihu, at da Christian den 8de besteg sine Fædres Throne, og en Deel af den academiske Ungdom stormede ud til Kongeborgen, for at forlange en Constitution, da stod han og jeg ved Siden af hinanden, enige om, at modvirke denne Bestræbelse, og i dette Niemed gik vi Dagen efter ud, for at bringe Christian den 8de vor Hilsen som souverain Konge, og det var ikke alene paa egne Vegne, vi bragte denne, men som Udsendinge af den langt overveieende Deel af den akademiske Ungdom, der ikke vilde storme frem, for at afstvinge Kongen hans Rettigheder. — Nu have vi endelig engang faaet en Forsatning, en Forsatning, som ikke er færdig, men som i visse Henseender har en provisorisk Charakter. Naar jeg siger „provisorisk“, da mener jeg dermed ikke, at det er en Forsatning, man kan kaste overbord og octroiere en anden fra Nytt af, men en Forsatning, som ikke er fuldendt, og at vor Forsatning ikke er det, maa vel Enhver indrømme, som vil gaae ind paa den kongelige Kundgjørelse af 28de Januar 1852. Denne Omstændighed bestyrker mig endmere i den Mening, at, naar de vigtigste Bestemmelser i Grundloven allerede nu blive brudte og blive døde og magtesløse, da ville alle de øvrige ogsaa gaae bag efter, og derfor er min Bei noie betegnet for mig. Den Dag, da denne Forsamling beslutter sig til at ophæve Kongelovens Arvesølge, uden at der bliver sat Noget istedetfor i Grundloven, da tør jeg ikke længer paatage mig en Folkerepræsentants ansvarfulde Hverv, men maa forlade min Plads og overlade til Andre det Sisyphus-Arbejde, at rulle den frie Stemmerets Steen op ad Reactionens Bjerg.

Orsted: Jeg forudsætter, at der er mange af de ærede Rigsdagsmænd, som ville anvende Mellemtiden fra Sagens 1ste til dens 2den Behandling, under hvilken sidste der vil blive affstemt, til yderligere at overveie det store og betydningsfulde Spørgsmaal, hvorom der her har været saa deelte Meninger, og da det so-

refommer mig, at Meningen har en ikke ringe Hældning til den Side, der vil føre os paa en Bei, som jeg anseer for at være høist færlig og fordærvelig, saa finder jeg mig i denne Fædrelandets Belfærdssag opfordret til paa dette Sagens Trin endnu engang at tage Ordet. Det er, som man vel kan vide, for at anbefale den ved den kongelige Kundgjørelse bebudede nye Arvelov til ubetinget Antagelse; men mit Formaal gaaer videre; jeg vilde paa ingen Maade finde det tilfredsstillende, om denne Arvelov fik det behørigte Antal Stemmer saaledes, at den kunde udføres, dersom der ikke var forbunden dermed en Erkjendelse af Sagens indvortes Gavnlighed. Dersom Udfaldet vel blev saaledes, at vel den nye Arvelov fandt den behørigte Stemmesleerhed for sig, men det skete paa en saadan Maade, at man saae, at det var blot af en uadvortes Evang, fordi man maatte give efter for den indtraadte Nødvendighed, som man endogsaa vilde tilskrive vor Regjering, saa vilde mit Formaal kun derved i en ringe Grad være opnaaet, og jeg vilde ansee det i mange Henseender for et meget sorgeligt Resultat. Det er mig om at gjøre at fremkalde den Overbeviisning hos Andre, som jeg af mit inderste Hjerte deler, at den Arvelov, der foreligger, er noget for Staten i højeste Grad Hældbærende og Fornødent. Naar jeg siger dette, saa vil jeg dog ikke have det forstaaet saaledes, som om jeg finder Alt, hvad der indeholdes i denne Arveordning, som er truffen ved Overenskomst med fremmede Stater, og som ligger til Grund for det kongelige Budskab, i enhver Deel aldeles ønskelig. Der er vist en Side, hvorfra enhver Fædrelandsven finder sig ikke fuldkomment tilfredsstillet, men maatte ønske noget Bedre, men man maa erkjende, at dette Bedre, som vilde blive opnaaet, var uopnaaeligt, og at man altsaa maa med Taknemmelighed og Paaaffønielse antage Det, som bliver tilbudt. Forsaavidt som der saaledes er Noget forbundet med den nye Arveordning, som man ikke kan finde aldeles tilfredsstillende, og som man kunde ønske at være anderledes, men som man ikke kan faae anderledes, saa er det en vis Nødvendighed, man maa underkaste sig; men denne Nødvendighed er ingen Evang, det er en Nødvendighed,